

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **J. S.**
bytem X

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Mírov**
sídlem P. O. Box 1, 789 53 Mírov

o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalované spočívajícím v zařazení žalobce na pracoviště KOVO 4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Projednávanou věc je třeba zařadit do širšího kontextu. Žalobce byl v srpnu 2019 nedobrovolně přemístěn z Věznice Mírov do Věznice Valdice. Po prošetření věci veřejným ochráncem práv byl následně na svou žádost dne 5. 3. 2020 přemístěn zpět do Věznice Mírov a usiloval o pracovní zařazení ve vězeňské kuchyni, kde dlouhodobě pracoval před svým přemístěním. Ani přes opakované žádosti žalobce do kuchyně zařazen nebyl, proti čemuž se brání žalobou ve věci sp. zn. 65 A 57/2020.
2. Touto žalobou se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované, který měl spočívat v tom, že žalovaná vědomě poškodila jeho zdraví tím, že jej po návratu do

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Věznice Mírov dne 14. 5. 2020 zařadila na pracoviště KOVO 4, v jehož prostorách byl žalobce nucen vdechovat poletující hliníkový prach vzniklý broušením hliníkových koster motorů, které se provádělo na sousedním pracovišti KOVO 3, přičemž vdechování hliníkového prachu způsobilo žalobci silné kašláni a škrábání v krku.

3. Na skutečnost, že je pracoviště KOVO 4 závadné, žalobce upozorňoval ředitele věznice ještě před svým zařazením na něj, ten však stížností žalobce nedbal. Pracoviště KOVO 3 a KOVO 4 mají dle žalobce mnoho společných prostor (WC, svačárnu a šatnu). Odsouzení pracující na pracovišti KOVO 3 mají ve svých posudcích uvedeno „prašné prostředí“. Vstupní dveře na pracoviště KOVO 4 jsou označeny cedulí upozorňující na zdraví škodlivé prostředí. Proto musí být dle žalobce za zdraví škodlivé považováno i pracoviště KOVO 4.
4. Žalobce navrhl, aby soud jako důkaz obstaral listinu, ze které by vyplývalo zařazení pracoviště KOVO 4 do kategorie prací. Dále žalobce navrhl, aby soud vyslechl jako svědky mistra pracoviště KOVO pana P. B., pana D., ředitele Věznice Mírov plk. Mgr. R. M. a odsouzené zařazené na pracovišti KOVO 4 v druhé polovině května 2020. Uvedení svědci měli dle žalobce prokázat, že se prach, vznikající na pracovišti KOVO 3, dostával na pracoviště KOVO 4 ve velkém množství.
5. S ohledem na skutečnost, že žalobce byl dne 3. 6. 2020 vyřazen z pracoviště KOVO 4, navrhl, aby soud pouze určil, že jeho zařazení na pracoviště bylo nezákonné.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že pracoviště KOVO 4 bylo na základě rozhodnutí krizového štábu žalované v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19 přemístěno dočasně do prostor pracoviště KOVO 3. Obě pracoviště byla oddělena pevnými dveřmi. Místnost, do které bylo pracoviště KOVO 4 přemístěno, byla důkladně vyčištěna a připravena na nouzový režim pracoviště. Toaleta byla pro obě pracoviště společná a nacházela se na pracovišti KOVO 3 (ihned za spojovacími dveřmi). Odsouzení pracující na pracovišti KOVO 4 měli zakázáno se pohybovat na pracovišti KOVO 3 s výjimkou návštěvy toalety. Při ní museli mít nasazenu ochranu dýchacích cest. Šatna byla pro obě pracoviště rovněž společná, avšak nacházela se ve zcela jiné budově. Všechny apretační stoly na pracovišti KOVO 3 byly vybaveny funkčním odsávacím systémem, který částice vzniklé při broušení pohltí.
7. Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 1. 2021, č. j. 65 A 129/2020-44 žalobu zamítl s odůvodněním, že s ohledem na běžnou lidskou zkušenost, s ohledem na to, že se zdroj prachu neměl nacházet přímo na pracovišti KOVO 4 a s přihlédnutím k tomu, že žalobce odpracoval na daném pracovišti jen 2 směny, nemohlo dojít k poškození jeho zdraví.
8. Rozsudek zdejšího soudu však zrušil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 17. 6. 2021, č. j. 1 As 66/2021-58, ve kterém zdejšímu soudu vytkl, že optikou běžné lidské zkušenosti lze posuzovat až skutkový stav zjištěný v rozsahu požadovaném § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tj. skutkový stav, o němž nepanují důvodné pochybnosti, což však nebyl posuzovaný případ. Krajský soud se měl dle NSS zabývat otázkou zdravotní způsobilosti žalobce pro zařazení na pracoviště s výskytem hliníkového prachu, množstvím tohoto prachu na daném pracovišti, možností použít ochranné pomůcky a vůbec podmínkami na pracovišti KOVO 4 a ve společných prostorách.

9. Krajský soud po provedeném dokazování žalobu znovu zamítl rozsudkem ze dne 26. 4. 2022, č. j. 65 A 129/2020-89. NSS však rozsudkem ze dne 25. 8. 2022, č. j. 1 As 135/2022-36 zrušil posledně uvedený rozsudek krajského soudu z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Krajský soud totiž ve svém rozsudku uvedl toliko závěr o skutkovém stavu, ale neuvedl žádné právní posouzení věci. NSS proto znovu odkázal na svůj závazný právní názor obsažený v předchozím zrušujícím rozsudku.

B. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal postup žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu podle § 87 odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Podle § 28 odst. 1 a § 29 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů je odsouzený ve výkonu trestu povinen pracovat, pokud je mu přidělena práce a není uznán dočasně práce neschopným nebo není po dobu výkonu trestu uznán zdravotně nezpůsobilým k výkonu práce. Podle § 29 odst. 2 téhož zákona věznice při zaměstnávání odsouzených zajišťuje jejich zařazování do práce odpovídající jejich zdravotní způsobilosti s přihlédnutím k jejich odborným znalostem a dovednostem.
12. Podle § 41 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů platí, že *„odsouzený je zařazen do práce rozhodnutím ředitele věznice, a to zpravidla na základě doporučení odborných zaměstnanců (§ 8 odst. 1) a s přihlédnutím k odborným znalostem odsouzeného, zákazu odsouzenému určitou činnost vykonávat, nebo k dopadu na pořádek nebo bezpečnost ve věznici“*.
13. Jak již soud uvedl v předchozích rozsudcích, představuje povinnost pracovat v případě přidělení práce jednu ze základních povinností odsouzených. O pracovním zařazení odsouzeného rozhoduje dle citovaného § 41 odst. 1 vyhlášky ředitel věznice. Ačkoli uvedené ustanovení hovoří o „rozhodnutí“, neznamená to, že by ředitel věznice o zařazení odsouzeného na konkrétní pracovní místo vydával rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, které by bylo výsledkem formalizovaného řízení. Ředitel věznice je při zařazování odsouzeného na konkrétní pracovní místo dle citovaného § 29 odst. 2 písm. a) zákona o výkonu trestu limitován toliko povinností přihlídnout k jeho způsobilosti, zdravotnímu stavu, znalostem a dovednostem, podkladem jeho rozhodnutí by mělo být dle § 41 odst. 1 vyhlášky doporučení odborných zaměstnanců, přičemž přihlížet musí ředitel též k dopadu na pořádek a bezpečnost ve věznici. Odsouzený nemá veřejné subjektivní právo na zařazení na konkrétní pracovní místo. Zařazení odsouzeného na konkrétní pracoviště může být ředitelem věznice měněno dle aktuálních podmínek, např. v souvislosti s nedostatkem práce na konkrétním pracovišti, s ohledem na vztahy mezi konkrétními odsouzenými apod. Ředitel věznice je také na základě § 31 odst. 1 věta druhá zákona o výkonu trestu oprávněn nařídít odsouzenému práci přesčas. Na základě § 42 až 45 vyhlášky je ředitel věznice např. dále oprávněn rozvrhnout pracovní dobu odsouzených, rozdělit odsouzené do jednotlivých pracovních skupin a v souladu s účelem výkonu trestu je v rámci pracovních skupin přerazovat. Ze zákona o výkonu trestu odnětí svobody ani z vyhlášky dále nevyplývá, že by se o zařazení odsouzeného na konkrétní pracoviště mělo vést nějaké, byť jen minimálně formalizované řízení či postup, jehož výsledkem by bylo rozhodnutí o zařazení konkrétního odsouzeného. Uvedené právní předpisy s ohledem na

absenci právního nároku na zařazení odsouzeného na konkrétní místo nepočítají s tím, že by byl ředitel věznice své „rozhodnutí“ povinen odůvodnit. Pro „rozhodnutí“ ředitele věznice není předepsána žádná forma. Z uvedeného dle krajského soudu vyplývá, že „rozhodnutí“ ředitele věznice o zařazení konkrétního odsouzeného na konkrétní pracoviště má toliko organizační charakter a nejedná se o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť takové rozhodnutí nezakládá, nemění, závazně neurčuje ani neruší práva či povinnosti tohoto odsouzeného.

14. Podle § 82 s. ř. s. *„každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“*.
15. Pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s. je nezbytné splnit pětici kumulativních podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka). Není-li byt' jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. poskytnout (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
16. Nemá-li osoba vykonávající trest odnětí svobody veřejné subjektivní právo na určení konkrétního pracovního zařazení, nemůže dle názoru soudu ani zařazení odsouzeného na konkrétní pracoviště samo o sobě představovat nezákonný zásah správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., neboť tento musí být zásahem do veřejných subjektivních práv. Zařazení odsouzeného na konkrétní pracovní místo by mohlo představovat nezákonný zásah správního orgánu teprve tehdy, pokud by k samotnému zařazení přistoupila další skutečnost, např. pokud by odsouzený tvrdil, že není k výkonu práce na konkrétním pracovišti zdravotně způsobilý. Jelikož dle závazného právního názoru NSS žalobce takové další skutečnosti v posuzované věci tvrdil, doplnil krajský soud v souladu s pokynem NSS dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí (pozn. soudu: toto dokazování soud provedl u ústního jednání, které předcházelo vydání v pořadí druhého rozsudku).
17. U ústního jednání dne 26. 4. 2022 oba účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce k dotazu soudu uvedl, že s tvrzenými zdravotními problémy způsobenými vdechováním hliníkového prachu (silný kašel a škrábání v krku) nevyhledal lékařskou pomoc, a to z důvodu, že byl z pracoviště KOVO 4 záhy vyřazen. Prach se dle žalobce na pracoviště KOVO 4 dostával ve velkém množství (byl by zřetelný při nametení na lopatku), neboť spojovací dveře s pracovištěm KOVO 3 byly otevřené a přes pracoviště KOVO 3 stále někdo procházel, ať již na WC nebo s dotazy do kanceláře mistra. Dále uvedl, že po celou dobu své přítomnosti na pracovišti KOVO 4 měl nasazen prostředek ochrany dýchacích cest. Zdůraznil, že své zařazení na pracoviště KOVO 4, kde dle obecné povědomosti vězňů panují špatné podmínky a nadto je zde nízké mzdové ohodnocení, považuje za mstu žalované za to, že docílil svého návratu do Věznice Mírov díky stížnosti veřejnému ochránci práv. Na poměry na předmětném pracovišti si vězni dle žalobce nestěžují právě z obavy ze msty.
18. Žalovaná při jednání označila žalobní tvrzení za spekulativní a stížnosti vězňů na poměry ve Věznici Mírov za běžné a nezřídka končící u soudu. Prostředkem ochrany dýchacích cest byly dle žalované v předmětném období respirátory II. třídy.

19. Z provedených důkazů soud zjistil:

- z lékařského posudku ze dne 30. 4. 2020, že u žalobce byla provedena vstupní lékařská prohlídka před zařazením na pracoviště KOVO, při níž byl žalobce shledán zdravotně způsobilým s podmínkou „nezvedat těžké předměty“;
- ze zápisu z jednání zařazovací komise a rozhodnutí ředitele věznice ze dne 13. 5. 2020, že žalobce byl na pracoviště KOVO 4 zařazen dne 13. 5. 2020 na pozici záruční dělník;
- z komisionálního posouzení ze dne 11. 4. 2018, že práce na pracovišti KOVO 4 byla zařazena do kategorie I a práce na pracovišti KOVO 3 do kategorie III (rizika nadměrné jednostranné zátěže horních končetin, prachu, hluku a vibrací);
- z písemností ze dne 14. 5. 2020, že žalobce souhlasil s tím, že náplní jeho práce na oddělení KOVO 4 bude pouze kompletace sáčků a jejich ukládání do krabice, a dále vzal na vědomí, že je podle druhu vykonávaných pracovních činností zařazován do kategorie práce I ve smyslu § 37 odst. 4 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví;
- z evidenčního listu OOPP ze dne 14. 5. 2020 soud zjistil, že žalobce jako osobní ochranné pracovní pomůcky obdržel koženou pracovní obuv a dvoudílný letní pracovní oděv;
- z úkolových listů žalobce, že žalobce fakticky na pracovišti KOVO 4 pracoval dne 14. 5. 2020 1 hodinu, dne 15. 5. 2020 5 hodin, dne 18. 5. 2020 rovněž 5 hodin a dne 3. 6. 2020 2 hodiny;
- z půdorysu pracoviště KOVO 3 a KOVO 4 a fotodokumentace, že pracoviště KOVO 4 bylo od prostor pracoviště KOVO 3 odděleno dveřmi, přičemž společné WC je umístěno v prostoru pracoviště KOVO 3 hned vpravo za spojovacími dveřmi, za hranici WC byl vstup na pracoviště KOVO 3 zakázán, a dále že se na pracovišti KOVO nacházela skříňka s ochrannými pomůckami (brýlemi, respirátory);
- ze zápisu z jednání zařazovací komise a rozhodnutí ředitele věznice ze dne 3. 6. 2020, že žalobce byl z pracoviště KOVO 4 vyřazen dne 3. 6. 2020 z důvodu poklesu zakázek;
- ze stížnosti žalobce ze dne 15. 5. 2020, doručené žalované dne 18. 5. 2020, že si žalobce žalované stěžoval na uvolňování jedovatých látek ve smyslu nařízení vlády č. 467/2009 Sb. na pracovišti KOVO 4, jejich víření a nedostatečné odvětrávání prostor, jakož i na výskyt jedovatých látek v šatně, na svačárně a na WC, a dále na nutnost stravovat se ze zdravotně závadných hliníkových ešusů, z čehož dovodil, že se jej snaží ředitel věznice vědomě otrávit, žádné vlastní zdravotní obtíže vyvolané pobytem na pracovišti KOVO 4 nezmínil;
- ze sdělení ze dne 27. 5. 2020, č. j. VS-96249-14/ČJ-2020-803610-STV, že ředitel věznice shledal stížnost nedůvodnou, neboť pracoviště KOVO 4 bylo po přemístění do prostor pracoviště KOVO 3 v důsledku pandemických opatření v březnu 2020 plně adaptováno na výrobu, balení a kompletace sáčků a třídění letáků a od prostor pracoviště KOVO 3, na němž probíhá apretace koster asynchronních motorů z hliníkové slitiny, odděleno dveřmi. Dále ředitel uvedl, že hliník ani jeho slitiny nejsou uvedeny mezi jedy v příloze č. 1 nařízení vlády č. 467/2009 Sb. Závěrem uvedl, že si dosud žádný odsouzený na podmínky na pracovišti KOVO 4 nestěžoval;
- ze stížnosti žalobce ze dne 28. 5. 2020, doručené žalované dne 29. 5. 2020, že žalobce namítal, že dveře oddělující pracoviště KOVO 3 a KOVO 4 nejsou dostatečným

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

opatřením k ochraně zdraví odsouzených pracujících na KOVO 4, což prokazuje hromada prachu hliníku a jeho slitin nametená na lopatce po směně na pracovišti KOVO 4, a dále, že je nucen chodit do prostor pracoviště KOVO 3 pro použití WC a že plná prachu je i společná šatna. Dále žalobce uvedl, že nepodávání stížností odsouzenými na pracovní podmínky připisuje jejich obavám ze msty vedení věznice;

- z vyjádření vedoucího Oddělení zaměstnávání vězněných osob, Ing. L. B., ze dne 5. 6. 2020, že pracoviště KOVO 4 bylo do prostor pracoviště KOVO 3 přesunuto jen dočasně, prostory pracovišť KOVO 3 a 4 byly dostatečně odděleny pevnými dveřmi, přičemž z důvodu nouzového stavu byli odsouzení vybaveni látkovými rouškami, které je na nezbytnou dobu průchodu pracovištěm KOVO 3 (pro použití toalety, jinak se na oddělení KOVO 3 nesmí pohybovat) dostatečně ochránily před možným prachem z apretace odlitků, dále jsou ve společných prostorách v nástěnné skříňce k dispozici ochranné prostředky sluchu, zraku a respirátory, apretační stoly na pracovišti KOVO 3 jsou vybaveny odsávacími systémy, společné šatny jsou umístěny ve vzdálené budově a výskyt velkého množství částic vznikajících při apretaci je vyloučen, neboť odsouzení apretující odlitky provádějí před opuštěním pracoviště očistu pracovního oděvu, ke kontaminaci prostor šaten prachem nemohlo docházet ani ze sousedního skladu, neboť jsou v něm skladovány jen čisté výrobky;
- z vyjádření bezpečnostního referenta J. G. ze dne 8. 6. 2020, že dílna pracoviště KOVO 4 byla po přesunutí do prostor pracoviště KOVO 3 důkladně vyčištěna včetně odsátí prachu z povrchu všech zařízení v dílně, že odsouzení po ukončení práce na KOVO 3 provádějí důkladnou očistu svého pracovního oděvu, možnost nebezpečné koncentrace kovových prachů v ovzduší šatny je nulová, přičemž při použití WC na pracovišti KOVO 3 musí odsouzení použít osobní ochranné pracovní pomůcky k ochraně dýchacích cest a sluchu;
- ze sdělení ze dne 28. 7. 2020, č. j. VS-104470-4/ČJ-2020-8000012-STG, že generální ředitel Vězeňské služby ČR shledal stížnost žalobce na způsob vyřízení stížnosti ředitelem věznice nedůvodnou, neboť kontrolní orgány GR VS ČR neshledaly po přezkumu dokumentace žádné skutečnosti, které by zakládaly důvod stanovisko ředitele věznice přehodnotit;
- ze zápisu z jednání ražazovací komise a rozhodnutí ředitele věznice ze dne 3. 6. 2020, že žalobce spolu s dalším odsouzeným byli z pracoviště KOVO 4 dne 3. 6. 2020 vyřazeni pro pokles zakázek;
- ze zápisu z jednání ražazovací komise ze dne 10. 6. 2020, že z pracoviště KOVO 4 byli dne 10. 6. 2020 vyřazeni pro pokles zakázek další tři odsouzení;
- ze stížnosti ze dne 30. 6. 2020, doručené žalované dne 1. 7. 2020, že žalobce si stěžoval na vyřazení z pracoviště KOVO 4, zpochybňoval tvrzený pokles zakázek, poukazoval na skutečnost, že byl vyřazen pouze on a připisoval své vyřazení podání stížnosti na pracovní podmínky;
- z vyjádření vedoucího Oddělení zaměstnávání vězněných osob, Ing. L. B., ze dne 7. 7. 2020, že zařazení žalobce na pracoviště KOVO 4 dne 13. 5. 2020 proběhlo na základě smlouveného nárůstu zakázek od společností B. p. s. r. o. a P., spol. s r. o., následně však došlo k útlumu zakázek z důvodu pandemie a tím i k nutnosti snižování stavů, přičemž

žalobce byl vyřazen jako první, neboť byl posledním příchozím, vyřazení nemělo souvislost se stížnostmi žalobce.

20. Z tvrzení žalobce a provedených důkazů učinil krajský soud následující závěr o skutkovém stavu:

Žalobce byl dne 13. 5. 2020 ve Věznici Mírov zařazen k výkonu práce na pracoviště KOVO 4, před zařazením prodělal lékařskou prohlídku, při níž byl shledán zdravotně způsobilým k práci na pracovišti KOVO s omezením zvedání těžkých předmětů. Fakticky žalobce strávil na pracovišti KOVO 4 celkem 13 hodin rozložených do 4 dnů (1 hodina, 5 hodin, 5 hodin a 2 hodiny) a náplní jeho práce byla kompletace sáčků a jejich ukládání do krabice. Pracoviště KOVO 4, zařazené z hlediska rizikovitosti pro zdraví do kategorie I, bylo v dané době dočasně přemístěno do prostor pracoviště KOVO 3, na kterém probíhala apretace koster asynchronních motorů z hliníkové slitiny a které bylo zařazeno do kategorie III pro riziko nadměrné jednostranné zátěže horních končetin, prachu, hluku a vibrací, s nutností mít osobní ochranné pracovní pomůcky pro ochranu zraku, sluchu a dýchacích cest. Obě pracoviště byla oddělena dveřmi. Apretační stoly na pracovišti KOVO 3 jsou vybaveny odsávacími systémy a odsouzení apretující odlitky provádějí před opuštěním pracoviště očistu pracovního oděvu. V prostorách pracoviště KOVO 3 bylo umístěno WC i pro odsouzené zařazené na pracoviště KOVO 4, a to bezprostředně za spojovacími dveřmi, jinak byl vstup na pracoviště KOVO 3 zakázán. Na pracovišti se nacházela skříňka s ochrannými pomůckami (brýlemi, respirátory). Šatny byly umístěny v jiné budově. Žalobce měl z důvodu opatření proti pandemii onemocnění COVID-19 po celou dobu práce na pracovišti KOVO 4 nasazenou ochranu dýchacích cest. Dne 15. 5. 2020 podal žalobce stížnost k řediteli věznice na zdravotní závadnost prostor pracoviště KOVO 4 (výskyt jedovatých látek na pracovišti, v šatně, ve svačárně a na WC) a na nutnost používání závadných hliníkových ešusů, žádné vlastní zdravotní obtíže nezmínil. Lékařskou pomoc nevyhledal. Stížnost shledal ředitel věznice nedůvodnou. Následně podal žalobce stížnost proti způsobu vyřízení stížnosti, kterou generální ředitel Vězeňské služby ČR po vyjádření bezpečnostního referenta a vedoucího Oddělení zaměstnávání vězňů osob k poměrům na pracovišti KOVO 4, shledal nedůvodnou. Dne 3. 6. 2020 byl žalobce z pracoviště KOVO 4 vyřazen z důvodu poklesu zakázek, proti čemuž si rovněž podal stížnost.

21. Krajský soud na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že žalovaná se nedopustila tvrzeného zásahu, který měl spočívat ve vědomém poškození zdraví žalobce v důsledku jeho zařazení na pracoviště KOVO 4.
22. Předně bylo prokázáno, že žalovaná dostala své povinnosti a zajistila posouzení zdravotní způsobilosti žalobce, který byl shledán zdravotně způsobilým k práci na pracovišti KOVO, a respektovala zdravotní omezení žalobce. Předmětné pracoviště bylo zařazeno z hlediska katalogizace prací do kategorie I, tj. práce bez jakéhokoliv zdravotního rizika. Současně je vhodné zdůraznit, že pracoviště KOVO 3, které bylo pracovištěm s povinným užíváním ochrany dýchacích cest, bylo od pracoviště KOVO 4 odděleno dveřmi. Rovněž považuje soud za zcela zásadní, že žalobce strávil na pracovišti jen velmi krátkou dobu, celkem 13 hodin rozložených do 4 dnů, a to za situace, kdy měl dle svého vlastního tvrzení po celou dobu nasazenou ochranu dýchacích cest, byť se tak stalo v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19. V tomto směru je nutné zdůraznit, že žalobce v oblasti ochrany dýchacích cest, která je pro zamezení tvrzeného vdechování prachu rozhodující, disponoval ochranou dýchacích cest stejně jako odsouzení pracující na pracovišti KOVO 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Ochrana dýchacích cest a zraku byla navíc na pracovišti dle pořízených fotografií plně k dispozici. I kdyby tedy skutečně na pracoviště KOVO 4 pronikal hliníkový prach v takové míře, že by bylo jeho množství srovnatelné s pracovištěm KOVO 3 (jakkoliv to krajský soud s ohledem na oddělující dveře považuje za nepravděpodobné), pak je nutné učinit závěr, že žalobce disponoval ochranou dýchacích cest totožně jako odsouzení pracující na pracovišti KOVO 3, které bylo zařazeno do kategorie III, u něhož byla ochrana dýchacích cest povinná, a byl tak náležitě vybaven pomůckami k ochraně svého zdraví před pronikajícím prachem. Ve světle toho nemělo význam zjišťovat míru prašnosti na pracovišti KOVO 4, což měli prokázat navržení svědci.

23. Současně bylo dokazováním vyvráceno, že by se prach vyskytoval v šatně a ve svačínárně (navržení svědci měli prokázat podmínky panující přímo na pracovišti).
24. Z těchto prokázaných skutečností vyplývá, že žalovaná se rozhodně nedopustila jednání, ze kterého by bylo možné jakkoliv dovodit, že vědomě hodlala ohrozit zdraví žalobce.
25. Krajský soud musí dále uvést, že samotné tvrzení žalobce o tom, že mu pobyt na pracovišti KOVO 4 způsobil silné kašláni a škrábání v krku, nepůsobí věrohodně. Jak již soud uvedl výše, žalobce pobýval na daném pracovišti jen velmi krátkou dobu, při které měl nasazenou ochranu dýchacích cest. Žalobce si ve svých stížnostech adresovaných řediteli věznice stěžoval na různorodé skutečnosti (možná otrava v důsledku stravování z hliníkových ešusů, prach na pracovišti), přesto ve své stížnosti žádné negativní důsledky na své zdraví v podobě kašle či škrábání v krku nezmínil a k dotazu soudu uvedl, že v souvislosti s tvrzeným silným kašláním a škrábáním v krku ani nevyhledal lékařskou pomoc, aniž by uvedl nějaký pochopitelný důvod, který by to vysvětlil. Z vlastní úřední činnosti pak musí soud k osobě žalobce doplnit ten poznatek, že žalobce je rozhodně osobou, která se neostýchá stěžovat si na případné porušování svých práv, a to ani u soudu, o čemž koneckonců svědčí množství žalob vedených jen u zdejšího soudu (sp. zn. 60 A 89/2021, 60 A 88/2021, 60 A 74/2021, 60 A 66/2021, 65 A 113/2020, 65 A 107/2020, 65 A 102/2020, 65 A 77/2020, 65 A 57/2020, 65 A 39/2020). Soud na základě své vlastní zkušenosti nemá pochybnost o tom, že pokud by pobyt na pracovišti KOVO 4 způsobil žalobci skutečně silné kašláni a škrábání v krku, žalobce by tuto zdravotní komplikaci nepochybně ve svých stížnostech zmínil. Pouze na okraj soud uvádí, že rovněž tvrzení žalobce o tom, že si ostatní odsouzení vykonávající trest odnětí svobody ve Věznici Mírov nestěžují na možné porušování jejich práv, je čistě spekulativní. Krajskému soudu napadá mnoho žalob, ve kterých si osoby odlišné od žalobce vykonávající trest odnětí svobody stěžují na porušování svých práv žalovanou.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

26. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 87 odst. 3 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 3. listopadu 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.